

"Doekies waar de verf nog nat van was"

De sixties! We moesten vanaf de eerste dag 15 januari 1969 van alles aanschaffen op het huishoudelijke vlak en niemand heeft ons in die eerste jaren willen helpen, zeker geen familieleden, noch vrienden.

We hadden niets het eerste jaar. Twee ouwe stoelen, een tafel, een versleten bank en twee eenpersoonsbedden. Warm water was er niet in de woning.

Zelfs geen douche. De vorige huurder had een huurschuld achter gelaten van honderden guldens, de bevalling van de eerste dochter moeten we zelf betalen omdat we net een week te kort in het zieken fonds zaten.

Het waren finantsiejele klappen die we het eerste jaar bijna niet te boven te kwamen. We hadden net genoeg om te vreten. Dat heeft mij wel getekend. Medelijden met de medemens die onder de arremoe grens door dobert ken ik niet. Elke vorm van compassie is mij vreemd. De soewart mens als dobberneger op de Middellandse zee Medieterranee zal me amme reet roesten als ik maar in mijn blote togus aan de Koor Dazuur kan liggen lulbronzen met een Pommerolletje in de hand om lekker strontlazerus te worden in de hete zon.

Ik zag in de sixties de toekomst voorlopig somber in.

Ik werkte me de kolere aan tekeningen en schilderijen en nog schoot je geen meter op.

Tegenwerking, ook uit

de links draaiende melkzure kunst sien door het spijkerpakken proletariaaat uit de kunst commissies en dan toch doorbijten. Geen cent te makken, maar geloven in je kunst en in je zelf daar heb ik nooit enige moeite mee gehad.

Het autoverkeer in de nauwe straat zorgde er voor dat je slecht of nauwelijks sliep.

De twee kamers waar we met twee kinderen in hokten waren drie bij vier meter.

De trap steil en net zestig centimeter breed. Een oude oliekachel die de kamer nauwelijks warm kon krijgen als het vroom.

De meeste kollegaatjes krijgen al op de akademie ingepompt dat ze Gods water maar vooral over Gods akker moeten laten lopen met het artistieke egootje op een tropies eiland, maar zo waren we natuurlijk helemaal niet getrouwd!

Dat ging in het begin echt van for better and for worse, alleen bleef better steeds langer achter de horizon verborgen en worse hing als een onweerswolk boven ons bestaan.

De subsidie pot met goud aan het einde van de regenboog bleek ook onvindbaar voor een schilder die weigerde Karel Appel te imiteren, dus daar sta je dan met je klamme, kalvinistische jatten, tevergeefs om hulp smekend van omhoog die sowieso uit blijft, als je geen SGP jongere bent.

De meeste hippe, verwende kollegaatjes kozen er voor als klatsj klatsj kunstartisten om niet te kiezen of het linkse vrijblijvende politieke gelul van Harry Mulisch na te bouwen en zoals Sartre lang geleden zei is niet kiezen ook een keuze.

Voor de artistieke kneuzen, zo'n keuze, zul je bedoelen, alhoewel U mij niet hoort oordelen als libertijn over andermans misjogem!

Je moest ze zien: De door het veld van de kunsten vrij blijvend dartelende, uiterst onbenullige kollegaatjes als pas geboren lammetjes in de wei; ze zagen wel hoe het afliep met het grachtenpand door paps en mams geschonken vanwege de opwellende inspiratie, die in een gerieflijke omgeving er uit moest worden gekotst als er weer eens ingeleverd moest worden voor de contraprestatie. Doekies waar de verf nog nat van was die in een middag in elkaar geklatstj waren!

Op weg naar de grote slachtbank van de eeuwigheid!

Het soosiejale vangnet ving ze wel op tot de rek ook daar uit was onder de harder wordende

mentaliteit, want zelf waren ze al lang van verteerd oud uitgerekte elastiek als van te vaak uitgekookte, uitgelubberde, witte onderbroeken en gore interlockies en gummi buikstrakkers.

© december 2020, fredvanderwal, BasicPublishing.nl